

Sygn. akt I CZ 118/06

POSTANOWIENIE

Dnia 10 stycznia 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Tadeusz Wiśniewski (przewodniczący)

SSN Marian Kocon (sprawozdawca)

SSN Iwona Koper

w sprawie z powództwa "E." Spółki z o.o. w W.
przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Prokuratora Okręgowego w
W. i Prezesa Sądu Okręgowego w W.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 10 stycznia 2007 r.,
zażalenia strony powodowej na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 16 października 2006 r.,

oddala zażalenie; nie obciąża strony powodowej kosztami postępowania zażaleniowego.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 16 października 2006 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną powódki „E.” Sp. z o.o., a to z tej przyczyny, że wartość przedmiotu zaskarżenia nie przekracza kwoty określonej w art. 398² § 1 k.p.c. Ponadto sąd wskazał, że powódka – będąc we wcześniejszym toku postępowania w całości zwolniona od kosztów sądowych – wnosząc skargę nie uiściła opłaty podstawowej w wysokości 30 zł. W zażaleniu na to postanowienie powódka wносиła o jego uchylenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wartość przedmiotu zaskarżenia nie może być wyższa od wartości przedmiotu sporu (zob. drugą tezę postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 1996 r., I CKN 21/96 – OSNC 1997, nr 4, poz. 42, postanowienie z dnia 19 czerwca 1997 r., III CZ 25/97 – OSNC 1997, nr 10, poz. 162, postanowienie z dnia 8 listopada 2005 r., I CZ 121/05, niepubl.). Przytoczona przez powódkę uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 października 1997 r., III ZP 16/97, OSNP 1998, nr 7, poz. 204, w której stwierdzone zostało, że wartość przedmiotu zaskarżenia w kasacji stanowi świadczenie główne wraz z doliczonymi do niego odsetkami, wydana została na tle innego stanu faktycznego. Dotyczyła ona sytuacji w której dochodzono odsetek skapitalizowanych, czyli oznaczonych jako kwota pieniężna będąca przedmiotem żądania obok świadczenia pieniężnego, od którego obliczono te odsetki. Odsetki te w ten sposób stały się roszczeniem głównym.

Podzielić należy pogląd Sądu Apelacyjnego, że wartością przedmiotu sporu i zaskarżenia nie można dowolnie manipulować. Wartość ta – w sprawach o prawa majątkowe – jest odzwierciedleniem rozmiaru dochodzonego roszczenia. Zgodnie z art. 398² § 1 k.p.c. skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach majątkowych, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy zł. Skoro w apelacji wartość przedmiotu zaskarżenia oznaczona została na kwotę 47.000 zł (k.-437), to nie może ona ulec zmianie na potrzeby postępowania kasacyjnego.

Skarga kasacyjna należy do pism podlegających opłacie sądowej (art. 3 ust. 2 pkt 3 u.k.s.c.), określanej według zasad określonych w art.18 ust. 2 ustawy.

Strona zwolniona od kosztów sądowych przez sąd, stosownie do art. 14 ust. 2 w związku z art. 100 ust. 2 u.k.s.c., ma obowiązek uiszczenia opłaty podstawowej, której wysokość jest stała (art.14 ust.3).

Strona zwolniona przez sąd w toku postępowania w całości od kosztów sądowych, pozostaje tym samym zwolniona od opłat od skargi kasacyjnej i jest jedynie zobowiązana do uiszczenia opłaty podstawowej, jak wymaga tego art. 100 ust. 2 u.k.s.c. W związku z przymusem adwokacko – radcowskim, wynikającym z art. 87¹ § 1 k.p.c., skarga kasacyjna musi być zawsze wnoszona przez adwokata lub radcę prawnego, a więc osoby, których czynności związane z uiszczaniem opłat poddane są szczególnym rygorom określonym w art. 130² k.p.c.

Opłata podstawowa nie jest opłatą stałą w rozumieniu art. 12 u.k.s.c., stanowi jednak opłatę w wysokości stałej, bo zawsze wynosi 30 zł. Wniesienie skargi kasacyjnej przez stronę zwolnioną od kosztów sądowych jest zatem wniesieniem skargi podlegającej opłacie w wysokości stałej w rozumieniu art.130² § 3 k.p.c. Opłatę tę należy uiścić przy wniesieniu skargi (art.10 u.k.s.c.), pod takim rygorem, że – w razie nieopłacenia – skarga zostanie bez wezwania odrzucona przez sąd.

Przedstawione stanowisko pozostaje w zgodzie z orzecznictwem Sądu Najwyższego w tym zakresie (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2006 r., I CZ 23/06, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 2006 r., IV CZ 59/06, niepubl. i postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 sierpnia 2006 r., IV CSK 166/06, niepubl.).

Wbrew odmiennemu pogładowi powódki, brak jest podstaw do twierdzenia, że w rozważanym wypadku opłata podstawowa od skargi podlega uiszczeniu dopiero na wezwanie sądu. Chybione jest powołanie się przez powódkę na art. 130 § 1 k.p.c., który nie ma w sprawie niniejszej zastosowania, bowiem skarga kasacyjna jest pismem podlegającym odrzuceniu, jeżeli podlegała opłacie w wysokości stałej lub stosunkowej (art. 130² § 3 k.p.c.).

Z omówionych przyczyn zażalenie zostało oddalone, stosownie do art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.